

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117442416/facsimile.pdf (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Svenden havde hidtil betragtet ham tvivlende. Men denne danske Tiltale fik ham til at flamme af Glæde over endelig at skulle fuldføre sin Mission.

»Jeg ved intet, Herre! Men velmodt endda! I seks Maaneder har jeg ikke set dansk Jord. To nye Maal maatte jeg lære, før jeg fandt Jer. Skriften er bleven gammel, men maaske den kan tale endda.«

Svenden havde krammet et smalt Pergamentbrev frem fra sit Bryst; det lille Vokssegl var skrumpet ind og næsten blevet sort. Sølvet vovede ikke at bryde det. Han vendte sig mod Jehanne:

»*Ma chere dame* — vredes I, om jeg læser mit Brev her?«

»*Saint Jehan nenny!*« svarede hun. »Læs det kun straks.«

Sølvret overskar den falmede Silkesnor og udfoldede Brevet. Men hans Øjne duggedes af Erindringens tunge Graad. Da han saa Bogstaverne fra Gros Haand, var det, som de forenede sig til et ungt og lidende Ansigt, som udgik der en Strøm af sugende Klager fra de stumme Træk. Ja, hun maatte have længtes og kaldt og lidt og græmmet sig i Glemsel. Thi